

Aby všetci boli jedno.

„No neprosím len za nich, ale aj za tých, čo skrze ich slovo uveria vo mňa, aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe, aby aj oni boli v nás, aby svet uveril, že si ma ty poslal. A slávu, ktorú si ty dal mne, ja som dal im, aby boli jedno, ako sme my jedno - ja v nich a ty vo mne. Nech sú tak dokonale jedno, aby svet spoznal, že si ma ty poslal a že ich miluješ tak, ako miluješ mňa.” (Jn 17, 20-23)

Boh hovorí k nám z Písma slovami, zo sveta udalostami. A tak ako sledujeme priradovanie písmen, slov a viet v Evanjeliu aby sme sa dozvedeli, čo nám chce povedať, tak nám načim sledovať postup a súvisy medzi udalostami vo svete, ktorými sa nám tiež prejavuje jeho vôľa. Niektoré nám zvlášť bijú do očí a opakovaním sa stupňujú svoju naliehavosť. Tieto voláme znameniami doby.

Jedno z nich, ako konštatuje posledný Koncil, je snaha po rovnosti, zjednotení a solidarnosti, niečo, čo vyzerá ako realizujúca sa prosba: 'Aby všetci boli jedno.'

A je niekoľko znateľných stupňov jednoty medzi ľuďmi, rodiacej sa z týchto snáh. Prvý je pakt o neútočení: 'Nehádajme sa, neškodme si, postavme plot.'

Druhý je zmluva o vzájomnej pomoci: 'Vymeňme si navzájom, čo potrebujeme. Spravme obchod.' Ďalší stupeň je spolupráca. Máme spoločný cieľ, nech je aj používanie prostriedkov spoločné. Vrcholom jednoty je priateľstvo, ktoré stojí na princípe to isté chcieť a to isté nechcieť.

Lenže aj to najkrajšie priateľstvo medzi ľuďmi podlieha krízam. Nie sme všetci rovnako nadaní. Niektorí dospievajú k správne hodnoteniu vecí rýchlejšie, niektorí pomalšie.

A potom sú aj rozdiely v intenzite chcenia. A preto musíme povedať že jedinou pravou jednotou, ktorá prežíva všetko ostatné, je tak isto zmýšľať a to isté chcieť i nechcieť, čo chce a nechce Kristus, ktorý je ten istý dnes, zajtra a naveky a stojí pred nami ako jediná skutočná objektivita, ako jediná absolútne platná norma.

Len tí čo sa s ním zjednotia v zmýšľaní a chcení, môžu sa zjednotiť trvalo navzájom. Táto jednota skrze Krista žiada však aj ustavičné odhadzovanie toho, čo nás od neho vzdaluje a osvojenie si, čo nás k nemu približuje v názore i v chcení.

Je veľmi namáhavá a to je vysvetlenie, prečo je tak zriedkavá. A pretože je v prvom rade dielom Božím a nie dielom človeka, stáva sa každé v Kristovi zjednotené spoločenstvo pre svoje okolie živým dôkazom, že Otec poslal Syna, ktorý túto jednotu, nazvanú Cirkvou, aj utvára, aj udržuje a živí.

A preto, že je to nepopierateľný mravný rekord, niečo, na čo sa musí s údivom ukázať: 'Pozrite, ako sa milujú!' - je aj najväčšou Otcovou slávou na zemi.

Boh nám dal dva prostriedky na dosiahnutie a udržanie tejto jednoty: Krst pokánia, teda Svätú spoveď a s ňou spojený nový život podľa Božieho slova, ktorý nás s Kristom a nás vzájomne zjednocuje v názore i chcení a potom Eucharistiu, ktorá nám dáva dosť sily zbavovať sa všetkého, čo jednotu prekáža a ruší ju.

Užívaním týchto dvoch sviatostí utvárame z mnohých jednotu a dávame svetu svedectvo, že Kristus je tu - v nás a my v ňom. Ak sme toto pochopili, pripojme sa k Ježišovej úpenlivej prosbe a modlime sa za jednotu všetkými schopnosťami tela i duše.

Pod ťarchou hriechov zohnutí
voláme k tebe, kráľovná
vypočuj naše modlitby,
aby sa náš duch narovnal.

Brána života večného,
skloň sa k nám, Matka
premilá,
navráť nám svetlo nádeje,
čo hriešna Eva stratila.

Kráľovná, matka Kráľa si,
kto teba prosí, dostane,
milosti, život; vypros nám
čas na úprimné pokánie.

Keď začneš prosiť, presvätá,
hneď všetci svätí modlia sa
a tvoj hlas Pána uzmiere
a zbor anjelov zajasá.

Kráľovná, matka všetkých
nás,
doplňaj prosby veriacich,
po tomto krehkom živote
ved' nás do vlasti žijúcich.

Buď chvála Otcu, Synovi
i Duchu Tešiteľovi,
že ťa nad všetky stvorenia
poctili slávou obnovy.
Amen.

Bohom zjavená pravda darúva človeku nový pohľad a volá po zmene. Keď Ježišov predchodca sv. Ján Krstiteľ stával po pás vo vodách Jordánu, vyzýval ľud Izraela na obrátenie. Gréčtina má na to výraz metanoia, ktorý sa často prekladá ako morálne očistenie. Základným významom tohto gréckeho slova je však zmena v názoroch alebo v spôsobe myslenia človeka. Ján týmto pripravoval ľudí na príchod Mesiáša, ktorý mal prísť s plnosťou pravdy volajúcej k zmene zmysľania.

Ježiš teda svojim učením „rušivo“ vstúpil do tohto sveta. Nasledovať ho znamenalo opustiť pásno vlastných istôt a odhodlať sa zmeniť vnútorné postoje, ktoré dovtedy ovládali život ľudí. Ježiš nemal v úmysle odrádzať ich svojim vyučovaním, iba hovoril pravdu. Čím bližšie sa v kázňach dostával k podstate svojho posolstva, tým voditeľnejšie sa ľudia rozdeľovali do dvoch skupín. Na jednej strane boli tí, ktorí ho úprimne hľadali a chceli dospieť k hlbšiemu pochopeniu; na druhej strane tí, ktorí ho zavrhlí, lebo jeho evanjelium bolo pre nich nepohodlné. V tomto fakte bol dôvod jeho reči o rozdelení. Vedel, že nie každý bude ochotný dať sa „vyrušiť“ zo starého spôsobu života, a teda medzi ľuďmi (aj tými najbližšími) vzniknú rozdiely, pričom tí, ktorí sa nechajú Ježišom osloviť, sa prirodzene stanú trňom v oku tých ostatných.

Nedajme sa odradiť ani vtedy, ak by sme sa pre svoje presvedčenie stali pre niektorých ľudí nepohodlnými. Nesnažme sa o akúsi diplomatickú reč v záujme zachovania pokoja. Ak chceme týmto ľuďom pomôcť a pritom nestratiť vlastný poklad, ponúkajme im dennodenné svedectvo našej vernosti Ježišovi. Iná cesta neexistuje. Iba Ježiš dáva život. Prinášajme svedectvo o tom, že viera zjednodušuje náš pomer k svetu i k všetkým jeho problémom a že s dôverou v Božiu prozreteľnosť sa bezpečnejšie kráča životom a jeho udalosťami. Krásne o tom hovorí sv. Róbert Bellarmin: „Hory sa nám zdajú veľké, pretože sú blízko, a hviezdy, hoci sú oveľa väčšie, vyzerajú ako svetlé bodky. Keby sme boli na nebi, hviezdy by sa zdali ohromné, tak ako v skutočnosti sú, a hory by sa zdali zrnkom piesku. Ľudia, ktorí majú srdce tu na zemi, považujú za čosi veľké majetok a lopotenie sa na tomto svete. Ak niečo zdedia, ak dosiahnu hodnosti, sú radosťou celí bez seba. Keď stratia halier, poburujú všetkých okolo. Kto však slúži Bohu, býva na vysokej veži viery a je tak ďaleko od vecí tam dole, že sa mu všetky tie veľké a dôležité problémy zdajú detskými hrami. Ak porovná s večnosťou všetky nehody tohto sveta, nebojí sa ich väčšmi ako uštipnutia muchy.“

Všetci môžeme žiť takýmto životom. Treba sa však preň rozhodnúť. Otázkou je, kedy začneme.

Dušan Ber

„Nie sme na zemi preto, aby sme tu opatrovali múzeum, ale preto, aby sme pestovali záhradu prekypujúcu kvicnúcim životom.“

Ján XXIII.

„Keďže Boh chce spasiť všetkých ľudí, musí pre všetkých existovať cesta, ktorá ich privedie k viere na dosiahnutie spásy.“

Anselm Guntör

„Neklad veľký dôraz na to, kto je s tebou alebo proti tebe, ale usiluj a staraj sa o to, aby vo všetkom, čo konáš, bol s tebou Boh.“

Tomáš Kempenský

„Hrdinstvo práce je v dokončení každej úlohy.“

Bl. Josemaria ESCRIVÁ

„Kedykoľvek vyjavujeme dajakú cudziu chybu, prezradzujeme tým iba svoju vlastnú.“

Sv. Ignác z Loyoly

Kto denne zo srdca vraví: „Pane, buď vôľa tvoja“, môže dúfať, že si nepomylí Božiu vôľu, ani vtedy, keď už nebude mať vnútornú istotu.“

Sv. Edita Steinová

„Duša nedokáže premôcť diablu moc bez modlitby ani jeho podvody odhaliť bez odriekania a pokory.“

Sv. Ján z Kríža

Sväté omše v 20. týždni cezročného obdobia

21.VIII. utorok

18.00 + Ján Jelemenský a manž. Angela a deti

22.VIII. streda

18.00 + Valentín Radakovič, manž. a synovia

24.VIII. piatok

18.00 + za zdravie a Božiu pomoc (Alojzia Pešková)

25.VIII. sobota

18.00 + Ferdinand Tibenský, manž. Helena a zať Anton

Upratovanie kostola č.d. 354- 387

26.VIII. 21. nedeľa v cezročnom období

8.00 za farníkov

9.15 + Anton Hrdlovič (30 dní)

Liturgický kalendár

20.VIII. pondelok	sv. Bernard, opát a učiteľ Cirkvi
21.VIII. utorok	sv. Pius X., pápež
22.VIII. streda	Preblahoslavená Panna Mária - Kráľovná
23.VIII. štvrtok	sv. Ružena Linská, panna
24.VIII. piatok	sv. Bartolomej, apoštol - sviatok
25.VIII. sobota	sv. Ľudovít, sv. Jozef de Calasanz, kňaz

Adorácia Oltárnej sviatosti, to by mal byť základ života každého človeka.

Charles de Foucauld

ADORÁCIA

Eucharistická adorácia nie je len okrajovou pobožnosťou v Cirkvi. Môže mať rôzne formy, ale vo svojej podstate zostáva stálou príležitosťou stretnúť sa s Kristom ako so stredom všetkého i so stredom nás samých. Umožňuje nám vstúpiť do priestoru ticha a pravdy, nechať za sebou všetko hučiace, povrchné a nepodstatné. Toto ticho sa nám môže stať domovom, kam sa vraciame, cestou od profánneho k Najsvätejšiemu. A stačí tak málo; „stačí jediný vzlet mysle a sme na Božom srdci, lebo kto Boh je, to sme sa dozvedeli a to nám bolo darované v jeho Eucharistii“ (H. U. von Balthasar).

Adorácia, ako jeden z mnohých postojov veriaceho človeka, vyjadruje na jednej strane absolútnu Božiu zvrchovanosť a na druhej strane úplnú závislosť človeka od Boha. Už samotným postojom adorácie uznávame Božiu zvrchovanosť, vyznávame, že on je Pán. Adoráciou sa pred ním skláňam s vedomím plnej závislosti od neho, s ktorou nevyhnutne súvisí vedomie vďačnosti a oddanosti. Táto závislosť je na jednej strane svedectvom a vyjadrením našej ničotnosti a ohraničenosti, ale na druhej strane je našou zvrchovanou dôstojnosťou, znakom našej jedinečnosti vo vzťahu k Bohu: „Ak je naša eucharistická úcta autentická, malo by v nás vzrastať vedomie dôstojnosti každého človeka,“ hovorieval Ján Pavol II.

Adorácia je prejavom úcty, ktorá prináleží len Bohu. Dáva človeku zakúsiť, kto je Boh. Božia oslava a adorácia sú vyjadrením, že Boha si treba čtiť pre neho samého a nielen pre jeho dary: „Stojíme pred jedným z priepastných gest Božej lásky, pred ktorým zostáva jediným možným postojom človeka adorujúca odovzdanosť, plná vďačnosti bez hraníc.“ (C. M. Martini)

V okamihu, keď si v adorácii uvedomím svoju ničotnosť v porovnaní s Božou nekonečnosťou, už tým samým som svedectvom ceny adorácie i adorujúceho, stvoreného pre spoločenstvo s Bohom, „capax Dei“.

P.Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

Dožiť sa vysokého veku je Boží dar. Pokojnú radosť starobe však dáva len úzke spojenie s Pánom Ježišom. Ktorýsi spisovateľ napísal, že je len jeden smútok na svete, a to, že nie sme svätí. K svätosti môžeme smerovať aj tak, že každý deň v týždni prežijeme ako sviatok a dar. Na to je vhodné mať určitý plán - ako námet azda poslúžia aj tieto riadky.

NEDEĽA je dňom odpočinku aj pre dôchodcov, hoci sa prácou, stresom a zodpovednosťou už tak nezaťažujú. Máme možnosť hlbšie prežívať oslavu vzkrieseného Pána a tak dať nedeli opravdivú duchovnú pečať. Návšteva svätej omše s eucharistickou hostinou je samozrejماً, pokiaľ to dovoľuje zdravie. Menej mobilným môže pomôcť rozhlasová omša alebo ruženec na Rádiu Lumen alebo Vatikán, alebo na televíznej stanici NOE. Čítanie Svätého písma a inej duchovnej literatúry je pre kresťana radostnou a poučnou záležitosťou. Apoštolovať sa dá aj návštevou príbuzných alebo známych, ale predovšetkým vo vlastnej rodine.

PONDELOK je prvý deň v týždni. Vráťme sa k nedeli - poctivo skúmajme, čo sme si zapamätali z evanjelia, aké konkrétne predsavzatia sme si dali, či sme ich začali uskutočňovať a ako ich mienime realizovať v priebehu týždňa. Väčšina z nás patrí k „milionárom času“, svätá omša, ruženec a apoštolát sú preto samozrejmosťou.

UTOROK by mal byť dňom retrospektívy. Pri svätej omši a v modlitbách si spomeňme na rodičov - vlastných, starých aj krstných, na kňazov a učiteľov, ktorí nám pomáhali sformovať našu existenčnú a duchovnú postać. Nezabudnime ani na tých, ktorí nás v živote prenasledovali a ktorých „kopance“ možno cítime doteraz.

STREDA je dňom osobitnej úcty k svätému Jozefovi, pestúnovi a opatrovníkovi Ježiška. Zachránil Svätú rodinu pred úkladmi Herodesa. Každý kresťan má vo svojom živote dostatok duchovných nástrah a iných úkladov či hrozieb, pred ktorými nájdeme ochranu a pomoc u svätého Jozefa. Najmä v stredu ho prosme o osobitnú pomoc.

ŠTVRTOK je dňom ustanovenia Eucharistie Boh vstúpil do ľudských dejín v osobe Ježiša Krista ostáva s nami i teraz v mystickom tele - v Cirkvi, ktorá nám sprostredkúva jeho milosti vo sviatostiach. Ťažko nájsť slová pre veľkosť Božej lásky k nám. V pokore a radosť prijímajme Eucharistiu a zotrjavme v adorácii.

PIATOK je spomienkou na umučenie Pána Ježiša Krista. Vrchol Božieho milosrdenstva a Jeho nesmiernej lásky k nám. Spomeňme si na Kristovu bolesť pri stretnutí s matkou na krížovej ceste, na jeho pády, na bolestné pribíjanie na kríž. Aj pri vrcholnom potupení a znevážení prosí o odpustenie pre mučiteľov, lotrovi sľubuje stretnutie v raji a apoštola Jána i nás všetkých

dáva pod ochranu svojej matky Márie. Ako vidíme spod kríža svoj naivný egoizmu? Bohatá látka na meditáciu...

SOBOTA je dňom zvláštnej úcty k Panne Márii. Je spoluúčastníčkou Kristovho utrpenia a vykúpenia. Sedembolestná Panna Mária je aj patrónkou nášho národa. Pripomeňme si jej bolesti: neposkytnutie útulku v Betleheme, útek do Egypta, trojdňové hľadanie Ježiša na púti v Jeruzaleme, Judášovu zradu a Ježišovo zajatie, stretnutie s nim na Krížovej Ceste, jeho ukrižovanie a napokon pochovanie. Utielajme sa k nej zvlášť v týchto pohnutých časoch vo veciach osobných, rodinných, národných, štátnych aj svetových. Oživme modlitbu Anjel Pána, ktorá sa zaviedla po tureckých vojnách.

Každodenné spojenie s Kristom posilnime cez významné sviatky, ktoré znásobujú naše duchovné zážitky. Prenášajme ich sviatočnú atmosféru do všedného týždňa a nebudme smutní, že nie sme svätí. Budme svätí.

Š. NIŽNÁNSKY

RANNÉ PREBUDENIE Ak si dnes ráno vstal a cítiš sa viac zdravý ako chorý, dostalo sa ti viac požehnaní než miliónom tých, ktorí neprežijú tento deň.

Ak si doteraz nezažil hrôzy vojny, osamelosť vo väzení, agóniu mučenia alebo ukrutnú bolesť hladu, si na tom lepšie ako 500 miliónov ľudí vo svete. Ak sa môžeš zúčastniť na zhromaždení veriacich bez strachu z prenasledovania, mučenia a smrti, máš viac požehnaní ako tri miliardy ľudí vo svete.

Ak máš peniaze v banke alebo v peňaženke a môžeš dať pár drobných niekde do misky alebo klobúka, patríš medzi 8 % najbohatších ľudí na svete.

Ak držíš hlavu hore, máš úsmev na tvári a cítiš túžbu po večnosti, nie je to samozrejmosť. Veľa ľudí to nedokáže. Ak môžeš vziať niekoho za ruku, pohladíť a objasť ho alebo sa aspoň dotknúť jeho ramena, si šťastný človek, pretože ponúkaš uzdravujúci dotyk.

Pohliadni na všetky svoje požehnaní a odovzdaj toto posolstvo ďalej, aby si svojim priateľom pripomenul, z čoho všetkého sa dá radovať.

Keď ráno vstaneš, poďakuj za svetlo, za svoj život a silu, poďakuj za jedlo a za radosť zo života. Ak nevidíš dôvod, prečo by si mal ďakovať, dávaj vinu sám sebe.

Tekumsch

Bl. Viktória Rasoamanarivo 21. august

Viktória Rasoamanarivo je prvou malgašskou sväticou. Táto domorodá princezná bola v čase nepriateľstva voči Cirkvi pevnou oporou mladej katolíckej komunity na ostrove Madagaskar.

Narodila sa roku 1848 v Tananarive v jednej z vážených rodín - jej starý otec bol počas 30 rokov prvým tajomníkom kráľovnej Ranavalony. Podľa starej miestnej tradície bola Rasoamanarivo (také bolo jej rodné meno) zverená do starostlivosti otcovho staršieho brata, ktorý

pôsoobil ako generálny veliteľ malgašskej armády. Dostala najlepšiu mravnú výchovu a vyznávala pohanské náboženstvo svojich predkov. No keď na ostrov prišli prví kresťanskí misionári z jezuitskej rehole a sestry z Kongregácie sv. Jozefa z Cluny, patrila medzi prvé dievčatá zapísané v ich škole. Príklad obetavého života rehoľníkov a rehoľníčok ju hlboko oslovil a tak ako trinásťročná požiadala o možnosť začleniť sa do Katolíckej cirkvi. Dňa 1. novembra 1863 prijala krst a meno Viktória. V tom čase ešte netušila, aké ťažké skúšky jej toto rozhodnutie prinesie a ako bude vyzvaná svedčiť o svojej viere. Madagaskar bol pod vplyvom Francúzska, no kráľ Radama II. si priateľské vzťahy s touto krajinou nezachoval dlho. To vyprovokovalo nevraživosť voči misiám, ktoré zväčša tvorili francúzski rehoľníci. Adoptívny otec nútil Viktóriu, aby sa vzdala katolíckej viery a vrátila sa k pohanstvu, alebo aspoň prestúpila k anglikánom, ktorých na ostrove tolerovali. No Viktóriu nátlak nezlomil. Práve naopak - pocítila povolanie na zasvätený život. Misionári, ktorí poznali jej situáciu, jej však poradili, aby sa zamerala na život v rodine a svojím príkladom apoštolovala na kráľovskom dvore. Dňa 13.

mája 1864 sa teda za prítomnosti katolíckeho kňaza stala ženou vysokého vojenského dôstojníka Ridriaku. Ich manželstvo nebolo veľmi šťastné. Ridriak si rád vypil a venoval sa zhýralým záľubám. Na verejnosti vzbudzoval také pohoršenie, že aj jeho vlastní rodičia nabádali Viktóriu, aby ho opustila. No ona uznávala posvätnosť a nerozlučiteľnosť zväzku a uvedomila si, že sama by nebola dobrým príkladom, keby ako katolíčka pristala na rozvod. Rozhodla sa teda prijať svoj kríž a niesla ho až do manželovej smrti roku 1887. Na kráľovskom dvore i v očiach verejnosti si za to vyslúžila veľkú úctu a stala sa morálnou autoritou. Na jar roku 1883 sa začalo na Madagaskare ďalšie prenasledovanie katolíkov. Viktória sa neúnavne zastávala Cirkvi, využívajúc svoj vplyv na najvyšších miestach. V tom čase bola pre katolíkov na ostrove, kde nebol ani jeden kňaz, najväčšou oporou. Malgašská vláda napokon roku 1886 povolila misionárom návrat do krajiny. Úspech Viktóriinho rokovania nespočíval iba v jej významnom spoločenskom postavení, ale predovšetkým v jej svätom živote. V kostole trávila denne aj osem hodín a venovala sa mnohým charitatívnym činnostiam v prospech chorých, väzňov, opustených a malomocných. Viktória Rasoamanarivo zomrela vo veku 46 rokov 21. augusta 1894. Za blahoslavenú ju 29. apríla 1989 vyhlásil pápež Ján Pavol II. počas svojej návštevy na Madagaskare.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku